

İKİ İSMİN AZİZLİĞİ

Abdullah ASLANER

Kırıkkale Vali Yardımcısı

Yaşlanan filler ölümü beklemek için doğdukları topraklara dönerlermiş. Ben de, yaşlanmış ve belki de ölüme yaklaşmış olmam hasebiyle olsa gerek, maziye ilişkin bilgi ve belgeleri toplar, ömrümün geçtiği mekânları ve büyüklerimi ziyaret eder oldum son zamanlarda. Bu meyanda son olarak, ilkokulda öğretmenliği yapan ve kırk yıldır görmediğim öğretmenimi bulmak ve görmek amacıyla yıllık iznimin son bölümünde İzmir'e gittim.

Öğretmenim hakkında bildiğim tek şey ismi ve kırk yıl önceki adresi idi. İrfan GÖLCÜK, Birgi Nahiyesi,

Ödemiş, İzmir. İzne çıkmadan önce öğretmenimin bu ya da varsa yeni adresi hakkında internetten çok sayıda arama yapmış ancak tüm aramalarıma rağmen hiçbir bilgi edinememiştim. Kendim bir sonuç alamayınca bu defa "sosyal medya" denilen sanal âlemi iyi bilen ve kullanan yakınlarım ve çalışma arkadaşlarımdan aynı şeyi istemiştim. Onlardan gelen sonuç da aynıydı. Kendisine ve adresine ait hiçbir bilgi yoktu. Aramalardan sonuç alamayınca elimdeki tek bilgi olan adresine gitmekten başka yapacak bir yol kalmamıştı bana.

Tatilimin deniz faslının bitiminde ziyaret amacıyla önceki görev yerim Kumlucu, ardından 663. Tarihi Yeşilyayla yağlı güreşlerini seyretmek üzere Elmalı İlçesine gittim. Yağlı güreşlerin bitiminde Korkuteli üzerinden İzmir'e geçtim. Sabahın alacakaranlığında kordon ve saat kulesi civarındaki kısa bir turdan sonra Basmane Garına giderek 06.20 treni ile Ödemiş'e hareket ettim. Tren, Küçükmendres ovasındaki aheste seyri ile iki saat sonra beni menzile ulaştırdı.

Ödemiş'e indiğimde garın hemen karşısındaki otogara gidip Birgi Nahiyesi'nin (şimdi Ödemiş Belediyesi'nin bir mahallesi) Ödemiş'e uzaklığı ve nasıl gidileceğini sordum. Aldığım cevaba göre yedi kilometre mesafe idi ve düzenli olarak minibüsler çalışmaktaydı. Bu bilgiden sonra Birgi'ye gitmekle gitmemek arasında kısa süren bir tereddüt yaşadım. Sonra, önce Kaymakamlığa gidip Nüfus Müdürlüğü'nden bilgi almak, ardından Birgi'ye gitmek şeklinde bir karara vardım.

Kaymakamlıkta doğruca İlçe Nüfus Müdürlüğü'ne gidip Müdür odasına girdim. Nüfus Müdürü Ali Osman Pala'ya selam verip kendimi tanıttım.

tım. Çaylarımızı içerken yaptığımız sohbette onun da Mülkiye mezunu olduğunu ve on yıldır burada görev yaptığını öğrendim. Ben sohbetten şikâyetçi değildim ama bir an önce de aradığımı bulmak istiyordum. Bu yüzden hemen konuya girdim ve ilkokul öğretmenimi aradığımı, aramalarımın sonuç alamadığım için memleketine geldiğimi söyledim. Müdür bey öğretmenimin kim olduğunu ve nereli olduğunu sordu. Bende “İrfan Gölcük, Birgi” dedim. Müdür bey şöyle bir düşündü ve on yıldır burada müdür olarak görev yaptığı halde bu ismi hiç duymadığını ve tanımadığını söyledi. Bu cevap beni umutsuzluktan kaynaklanan bir huzursuzluğa yöneltti. Bir müddet süren sessizlikten sonra bir de sistemden sorgulama yapmasını rica ettim. Sistemden olumlu sonuç alınacağından o kadar emindim ki arkama yaslanıp müdür beyin vereceği müjdenin keyfini sürmeye başlamıştım bile. Müdür bey hemen bilgisayarın başına geçti ve sorgulama yaptı ama beklediğim müjdeli haberi vermedi. Sistem arama sonunda bir şey bulamamıştı. En çok umut bağladığım ve nüfusa ait her türlü bilgilerin yer aldığı MERNİS de öğretmenimi bulamamıştı. Müdür beye “bu nasıl olur” diye sordum. Kendisi “ya böyle biri yok ya da hocamızın ikinci bir ismi var” dedi. Ben öyle birinin var olduğundan emindim ama ikinci bir ismi olup olmadığını bilmiyordum. Ne yapacağımı ne diyeceğimi şaşırmıştım. Sessizlik ve çaresizlik içinde geçirdiğim dakikalardan sonra müdür beye dönüp “Birgi’de Gölcük soyadını taşıyanlar var mı” diye sordum. Kendisinin “evet” cevabı üzerine bu defa “onlardan tanıdığını birilerinin olup olmadığını” sordum. Müdür bey “Arif Bey var dedi, bilirse o bilir, o da bilemezse...” Devamında ne dedi bilmiyorum, çünkü duymadım. Buralara kadar gelmişken öğretmenimi bulamamanın endişesi artık strese dönüşmüş, gözümü ve kulağımı tıkamıştı.

Müdür bey hemen Arif Gölcük’ü aradı ancak ulaşamadı, çünkü o telefon numarası artık kullanılmıyormuş. Ardından Arif Beyin yeni telefon numarasını öğrenmek için Arif Beyi tanıyan bir arkadaşını aradı ama ondan aldığı telefon numarası da yine kendisinde olmalı. Bunun üzerine müdür bey Arif Beyin kardeşi İsmail Beyi aramaya karar verdi ancak İsmail Beyin telefonunu bilmiyordu. İsmail Bey önceki dönemde Belediye Meclis üyeliği yapmıştı, bu yüzden telefon numarasının Kaymakamlıkta olabileceğini düşündü ve dâhili hattan Kaymakamlık özel kalemine sordu ve beklemeye başladı. Müdür bey telefon görüşmelerini yaparken ve her aramasından olumsuz sonuç aldıkça ben umudumu ve heyecanımı iyice kaybetmiş, oturduğum koltuğa yığılıp adeta kaybolmuştum.

Bir müddet sonra müdür beyin dâhili telefonu çaldı. Özel kalem İsmail beyi bulmuş ve müdür beye bağlamıştı. Ben heyecanla müdür beyin konuşmalarını takip etmeye başladım. Müdür bey İsmail Beye yanında bir misafirin olduğunu ve Birgili öğretmeni İrfan Gölcük’ü aradığını, kendisinin bu öğretmeni tanıyıp tanımadığını sordu. Aldığı cevap üzerine müdür bey “yaa öyle mi” dedi ve bana dönüp “aradığımız İrfan Bey, İsmail Beyin kendisiymiş” dedi. O da ben de çok şaşırmıştık. Müdür bey telefonu bana verdi. Öğretmenim de ben de heyecandan bir müddet konuşmadık. Kısa konuşmamızdan sonra tüm soruların cevabını aldım. Meğer öğretmenimin iki ismi varmış, İsmail ve İrfan. Ailesi, Birgi ve Ödemiş halkı İsmail’i biliyor ve kullanıyormuş, okul arkadaşları ve öğrencileri ise İrfan’ı.

Öğretmenim yaz aylarında Ödemiş’e 20 kilometre uzaklıkta ve 1100 metre rakımda bulunan Bozdağ Mahallesi’nde (eskiden belde)

işletmecilik yaptığından orada bulunuyormuş. Ödemiş’e gelmek yerine, Kaymakam Beyle birlikte bizi oraya davet etti. Müdür bey özel kalemi arayıp Kaymakam Celil Ateşoğlu’nu sordu. Müsait olduğu an makama gidip kendisiyle tanıştım ve olanları anlattık. Kendisi öğretmenimin teklifini kabul etti ve birlikte Bozdağ’a gittik. Oradaki buluşmayı ve kırk yıl sonraki karşılaşmada yaşananları yazmıyorum ve sizin hayal gücünüze bırakıyorum. Yemek ve sonrasında Manisa Beyliği döneminde Şehzade Mehmed’in (Fatih) gelip ders çalıştığı rivayet edilen Çınaraltı’nda çay eşliğindeki sohbetle geçen birliğimizin ardından öğretmenimden, Bozdağ’dan ve Ödemiş’ten de ayrılıp İzmir’e, oradan da Kırıkkale’ye döndüm.

Bütün bu yaşadıklarımı elbette sadece kendi hatıramı sizlerle paylaşmak adına yazmadım. Gayem aynı zamanda hepimizin ortak bir derdini gündeme getirmektir. Herkesçe bilindiği üzere son senelerde çocuklarımıza iki isim koyma anlayışı oldukça revaç buldu. Resmiyetteki iki isim uygulamada ve günlük hayatta üç isim olarak karşımıza çıkmakta ve birçok karışıklıklara sebep olmaktadır. Düşünün bir kızınız oluyor ve ismini Derya Deniz koyuyorsunuz. Siz evde ona Derya ismiyle hitap ederken arkadaşları Deniz diye hitap ediyor. Okulu başta olmak üzere resmi daire ve işlemlerde ise ismi Derya Deniz oluyor. Yani bir değil, iki değil, üç isim ama üçünü kullanan da farklı ve birbirinden habersiz. Sonuçta bu üç isim, benim başıma gelenler yâda benzerleri gibi onun başına da birçok hadiseyi getirebilmektedir. Kimseye çocuğunuza iki isim koymayın diyemem ama benim yaşadıklarım, belki de daha vahimlerinin birçok kişi tarafından yaşandığını ve istikbalde de yaşanabileceğinin ve iki ismin azizliğine uğrayabileceğinin bilinmesini isterim.